

Arrest

nr. 285 962 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashtoun. Je bent moslim. Je bent afkomstig van het dorp Az Bagh (Uz Bagh) gelegen in het district Kuz Kunar (Khewa) van de provincie Nangarhar. Bij je aankomst in België was je minderjarig en je geboortedatum werd bepaald op 31 juli 2004. Inmiddels ben je meerderjarig geworden.

Je woonde van je geboorte tot je vertrek uit Afghanistan in Az Bagh. Je ging er niet naar school, maar zorgde voor de schapen van je familie. Je volgde wel enige tijd lessen in de Koranschool. Op een dag was je in de bergen met je kudde schapen toen je twee motorrijders zag aan een brug. Onder de brug waren ze een bom aan het plaatsen. De motorrijders merkten je op en vroegen je om weg te gaan. Je stapte door met je dieren nog hoger de berg op. Enkele uren later zag je politievoertuigen nabij de brug. De bom werd onschadelijk gemaakt. Kort hierna, zelf was je nog niet thuis, kwamen de taliban naar je huis en ze vroegen aan je vader waar je was. Ze beschuldigden je ervan dat je informatie over de bom had doorgegeven aan de veiligheidsdiensten. Nadat de taliban van je vader te horen kregen dat je niet thuis was, zegden ze dat ze de volgende dag zouden terugkomen. Je vader kwam je zoeken, deelde je mee dat je gezocht werd door de taliban en stuurde je meteen naar het huis van je oom langs moederszijde. Je bracht 1 nacht door bij je oom en de volgende dag ben je vertrokken met een smokkelaar richting Nimruz. Je reisde door Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk om op 22 juli 2020 België te bereiken. Op 30 juli 2020 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: een attest van je psycholoog en een medisch attest van de centrumarts.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstond in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en je advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Daarnaast verklaarde je tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat je last kreeg van hoofdpijn (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud 12 oktober 2021, hierna CGVS1, pg 12). Je had ook veel last van hoofdpijn in het opvangcentrum en je voogd gaf aan dat je hiervoor in behandeling bent en medicatie neemt (CGVS1, pg 12). Verder zegde je last te hebben van slaapproblemen en dat je naar de psycholoog gaat. Een attest van je psycholoog, mevrouw Janssens, bevestigt dat je psychologische begeleiding volgt sinds 6 januari 2021. Het attest maakt geen specifieke melding van hoofdpijnklachten, noch van de medicatie die je daarvoor zou nemen. Je psycholoog meldt enkel dat je therapie is opgebouwd rond het verwerken van traumatische ervaringen in het land van herkomst. Je stelde dat je ondanks de hoofdpijn wel het interview wilde verder zetten (CGVS1, pg 12). Je werd erop gewezen dat er dan wel nog steeds van je verwacht werd dat je goed zou meewerken tijdens het onderhoud (CGVS1, pg 12). Er werd voorgesteld om een klein stukje voort te doen om te kijken hoe het zou gaan en daarbij werd duidelijk aangegeven dat je op elk moment de mogelijkheid had om het onderhoud stop te zetten of een pauze te vragen (CGVS1, pg 12). Jij zelf en je voogd gingen akkoord met deze aanpak. Uit voorzorg werd nog op verschillende momenten nagevraagd of het nog steeds lukte voor jou om het onderhoud voort te zetten (CGVS1, pg 16 en 17 en pg 20). Het persoonlijk onderhoud kon op een normale manier worden volbracht en je bevestigde dat je de redenen voor je vertrek uit je land van herkomst goed had kunnen uitleggen en dat je de vragen had begrepen (CGVS, pg 23).

Tijdens het tweede onderhoud haalde je opnieuw aan dat je last had van hoofdpijn en je voelde je niet goed. Als je te lang praat voel je dat er iets gebeurt in je hoofd, je geest werkt niet normaal, je hebt geheugenverlies, je verliest je spullen en je documenten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud van 6 mei 2022, hierna CGVS2, pg 6). Je zou volgens je voogd vooral klachten krijgen wanneer je moet spreken over je familie (CGVS2, pg 6). Tijdens de pauze, die uit bezorgdheid om je welzijn wat vroeger werd gehouden, was je onwel geworden. Je verkoos om toch het onderhoud voort te zetten. Je voogd en je advocaat gingen hiermee akkoord. Het gehoor uitstellen leek in deze geen goede aanpak, aangezien hetzelfde probleem zich een volgende keer wellicht ook zou stellen (CGVS2, pg 7). Er werd aangegeven dat er in korte stukjes zou voortgegaan worden en dat je het zeker moest meedelen als je pauze nodig had (CGVS2, pg 7). Je zegde dat een pauze je inderdaad hielp en dat je dan "terug normaal" werd

(CGVS2, pg 7). Na ongeveer 30 minuten werd nog een pauze gehouden. Later werd nog twee maal voorgesteld door de PO om een pauze te nemen, maar daarop wilde je niet ingaan, dat vond je niet nodig (CGVS2, pg 12 en pg 13). Uit dit alles mag blijken dat het CGVS voldoende rekening heeft gehouden met je gezondheidstoestand tijdens het persoonlijk onderhoud, dat er verschillende extra pauzes konden worden genomen en dat er waar nodig overleg gepleegd werd tussen alle betrokken partijen over de te verkiezen aanpak waarbij ook jouw mening uitdrukkelijk werd gevraagd en in rekening werd gebracht. Je werd op geen enkel moment gedwongen om het onderhoud voort te zetten en je was op de hoogte van de mogelijkheid om het onderhoud uit te stellen naar een later tijdstip indien dit noodzakelijk zou zijn geweest voor jou.

Er moet opgemerkt worden dat het geheugenverlies waar je gewag van maakte op geen enkele wijze wordt gestaafd door een omstandig en goed onderbouwd medisch-psychologisch attest. Er werd herhaaldelijk gevraagd om een omstandig medisch-psychisch attest neer te leggen, maar tot op heden heeft het CGVS geen dergelijk attest mogen ontvangen (CGVS2, pg 6 en zie ook e-mails in het administratief dossier). Er kan niet zonder mee aangenomen worden dat je daadwerkelijk last hebt van geheugenproblemen en dat deze problemen dan ook nog een invloed zouden hebben op je verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Je hebt ruimschoots voldoende tijd gehad om een uitgebreid medisch attest te kunnen neerleggen. Het enige bijkomende attest dat werd overgemaakt, betreft een verslag van de centrumarts van Fedasil, dokter Vandemaele, van 23 juni 2022. Hierin schrijft de centrumarts dat ze je voor de eerste maal op consultatie ziet en dit teneinde een attest te bekomen voor het CGVS. Er was al eerder om een attest gevraagd, maar je had je nog niet aangeboden op consultatie. De arts somt op wat je verklaart over je klachten en merkt op dat ze een wat ongedurige jongeman observeert. Daarnaast stelt de arts duidelijk dat er verder onderzoek zou moeten gebeuren om geheugenverlies te attesteren. Sindsdien heb je geen informatie overgemaakt waaruit zou kunnen blijken dat je deelnam aan onderzoeken of dat je van plan zou zijn om dat te doen. De attesten die je neerlegt verstrekken geen enkele diagnose en bevatten geen informatie over een eventuele impact van je medisch-psychische toestand op je vermogen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Je toont derhalve niet aan dat je omwille van een medisch-psychische problematiek niet in staat zou zijn om je asielmotieven toe te lichten in het kader van een persoonlijk onderhoud en om vragen te beantwoorden over je identiteit, verblijfplaatsen, documenten, reisweg en dergelijke meer.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Volgens je verklaringen woonde je sinds je geboorte tot je vertrek uit Afghanistan in het district Kuz Kunar en moest je dit district ontvluchten nadat je door de taliban werd beschuldigd van spionage. Je bent er echter niet in geslaagd om deze verklaringen aannemelijk te maken. Zowel wat je herkomst betreft, als je asielmotieven werden je verklaringen niet geloofwaardig bevonden. Daarnaast mag er ook ernstig getwijfeld worden aan je beweerd profiel als herder en zoon van een landbouwer, aan je verklaringen over je reisroute en aan je uitleg voor het ontbreken van enig bewijs van je identiteit en nationaliteit. Je hebt het CGVS doorheen je verklaringen derhalve geen zicht geboden op je reële situatie in je land van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan

internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. ben je derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure je volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan jou is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, je verklaringen en alle documentatie of stukken in je bezit met betrekking tot je identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom je een verzoek indient.

Niettegenstaande je bij de aanvang van je persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op je schouders rust (CGVS1, pg 3, CGVS2, pg 2) blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over je verblijfplaatsen binnen en/of buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat je verklaringen over je persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen jouw taak om jouw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan jou toe om de verschillende elementen van je relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat volgt blijkt dat je hierin manifest faalt:

Zo legde je om te beginnen gebrekkige verklaringen af over je profiel als zoon van een landbouwer en schapenherder. Nochtans overleefde je familie volgens jou uitsluitend van het inkomen uit de opbrengst van de velden en de verkoop van lammeren (CGVS1, pg 11, 13). Jouw eigen taak was het verzorgen van de schapen, ze meenemen om ze te laten grazen en soms hielp je je vader op het veld (CGVS1, pg 10, 11). Je zorgde al vanaf een jonge leeftijd van 8 à 9 jaar voor de schapen en dat was je belangrijkste dagdagelijkse activiteit (CGVS1, pg 11, 12, 15). Er mag dus verwacht worden dat je eenduidige en gedetailleerde verklaringen kunt afleggen over deze activiteit. In het eerste onderhoud stelde je echter dat je kudde uit 8 schapen bestond (CGVS1, pg 11), om dan in het tweede onderhoud aan te geven dat je 15 schapen had (CGVS2, pg 5). Erop gewezen dat je eerder een ander aantal had genoemd, viel je uit de lucht (CGVS2, pg 5) en kon je geen zinnige uitleg verstrekken voor deze flagrante discrepantie. Je weet het aan je hoofdpijn en het feit dat je hoofd niet normaal werkt (CGVS2, pg 6). Het is opvallend dat je je hoofdpijn op dat moment in het tweede onderhoud voor de eerste keer aanhaalde, net wanneer je met een tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Daarbij heb je zoals hierboven uitvoerig werd uiteengezet geen omstandig en onderbouwd medisch-psychisch attest neergelegd dat zou kunnen aantonen dat je uiteenlopende verklaringen te wijten zouden kunnen zijn aan geheugenproblemen. Indien je je niet zou kunnen herinneren hoeveel schapen je had omwille van ernstige geheugenproblemen, wat dus geenszins wordt aangetoond, dan houdt het overigens geen steek dat je zonder enige twijfel in beide onderhouds een aantal noemde. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft overeind en tast de geloofwaardigheid van je beweerd profiel als schapenherder aan. Ondanks je jeugdige leeftijd mag verwacht worden dat je als herder die jarenlang voor een kudde schapen zorgde op eenduidige wijze zou kunnen aangeven hoeveel dieren hij in zijn kudde had.

Verder werd vastgesteld dat je wel enige informatie kon geven over hoe de lammeren gekweekt worden - je hebt daarvoor een dekram nodig en de dracht duurt ongeveer 6 maanden (CGVS1, pg 13) - maar dat

je merkwaardig genoeg geen enkel idee had hoeveel de verkoop van de lammeren die jullie opkweekten opbracht (CGVS1, pg 13). Er mag verwacht worden dat een herderszoon enige notie heeft van de waarde van de dieren waarvoor hij zorgt. Je zou geen idee hebben omdat je vader zorgde voor de verkoop. Dat je vader jou kennelijk nooit zou hebben meegenomen bij de verkoop of dat in je gezin nooit iets zou zijn gezegd over de prijs voor de lammeren komt niet aannemelijk over gezien je familie van die inkomsten leefde. Je had daarbij bovendien geen enkel idee waar je vader de lammeren verkocht en je kon enkel vaagweg vermoeden dat het 'ergens op een veemarkt' was die daar werd gehouden (CGVS, pg 11).

Je bleek ook niet in staat te zijn om spontaan doorleefde en gedetailleerde informatie te geven over je activiteiten als herder en de activiteiten van je familie. Je beperkte je tot een heel summiere uitleg, wanneer je gevraagd werd wat je allemaal moest doen om voor de dieren te zorgen (CGVS1, pg 11). In het tweede onderhoud kreeg je nogmaals de kans om meer informatie te verstrekken over je activiteiten en de activiteiten van je familie waarbij je met nadruk gevraagd werd zo gedetailleerd mogelijk te vertellen en alles wat je erover zou kunnen zeggen weer te geven. Desondanks kwam je niet verder dan te zeggen dat je voor de schapen zorgde en dat je vader landbouwer was, waaraan je na verdere aansporing om meer te vertellen enkel nog kon toevoegen dat je vader een beetje hielp op het veld met het afsnijden van het gras (CGVS2, pg 5). Je legde vervolgens op vraag van de protection officer nog uit hoe je dat gras moest afsnijden en daarna kon je inhoudelijk helemaal niets meer toevoegen en herhaalde je enkel wat je eerder al had verteld. Je onvermogen om spontaan uitgebreide informatie te geven over je dagdagelijkse activiteiten in Afghanistan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je beweerd profiel.

Daarnaast zou je blijkbaar ook nooit enig substantieel gesprek gevoerd hebben met andere jongens die herder waren. Je zou enkel andere herders hebben gegroet en jullie zouden dan vragen naar elkaars situatie (CGVS2, pg 5). Het zou nooit verder gegaan zijn dan begroetingen uitwisselen (CGVS2, pg 5). Het komt weinig aannemelijk over dat een herder nooit met andere herders zou spreken over bijvoorbeeld de gezondheid van de dieren, de verkoop of aankoop van dieren, de toestand van de weides in de bergen, plaatsen waar het wel of niet veilig was om heen te gaan met de schapen en dergelijke meer. Dat je telkens zo geïsoleerd zou zijn geweest en dermate weinig contact zou hebben gehad met andere herders in je regio terwijl je er elke dag op uit trok met je kudde komt niet aannemelijk over.

Wat betreft de landbouw, kon je evenmin overtuigen. Je slaagde er niet in de grootte van de velden van je familie uit te drukken in een Afgaanse oppervlaktemaat, noch op enige andere manier (CGVS1, pg 10). Je had geen enkel idee hoe groot jullie landbouwgrond was. Je kon zelfs niet met zekerheid aangeven hoeveel velden je familie precies had en je hield het op een 'drietel' velden en 'drie of vier' velden (CGVS1, pg 10), om in het tweede onderhoud te stellen dat het vier stukken grond waren (CGVS2, pg 6). Er mag aangenomen worden dat iemand die opgroeit in een familie die leeft van landbouw nauwkeurig en zonder twijfel kan toelichten hoeveel velden de familie bezit en bewerkt. Je had ook geen enkel idee hoeveel opbrengst jullie hadden en hoeveel tarwe en maïs je vader kon oogsten (CGVS2, pg 6). Je kon dat op geen enkele manier weergeven. Je vader zou dergelijke informatie niet met je hebben gedeeld omdat je te jong was (CGVS2, pg 6). Wanneer je echter dagdagelijks in een omgeving bent waar aan landbouw wordt gedaan, zou je toch niet helemaal kunnen ontgaan zijn hoe groot de oogst was ook al was je toen nog relatief jong.

Je vader zou maïs en tarwe telen, maar je was niet goed op de hoogte van oogst- en zaaitijden van deze gewassen. Je geeft wel correct aan dat je eerst maïs oogst en dat je daarna de tarwe kan zaaien, maar je verklaart vervolgens dat je de tarwe oogst in de winter (CGVS1, pg 11). Uit de landbouwkalender voor de provincie Nangarhar blijkt dat de tarweoogst in mei en juni plaatsvindt en dus duidelijk niet in de winter. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zet je deze fout recht en geef je aan dat tarwe geoogst wordt in de zomer, maar je kunt daarbij dan niet aangeven of dit eerder bij het begin van de zomer was of later in de zomer (CGVS2, pg 7). Wat de maïs betreft, stel je in het eerste onderhoud duidelijk dat de oogst in de zomer plaatsvindt (CGVS1, pg 11). Tijdens het tweede onderhoud blijkt je echter helemaal niet meer te weten in welk seizoen de maïs werd geoogst door je vader (CGVS2, pg 7). Het is bevreemdend dat je er niet in slaagde dergelijke voor een zoon van een landbouwer elementaire informatie op dezelfde wijze weer te geven doorheen je opeenvolgende verklaringen. Hoe dan ook was geen van je antwoorden accuraat te noemen, nu uit de landbouwkalender blijkt dat maïs in Nangarhar in het najaar wordt geoogst. Zij ook nog opgemerkt dat je behalve het verwijderen van onkruid, geen andere taken meer kon noemen waarbij je moest helpen op het veld, wat wel erg beperkt lijkt (CGVS1, pg 10, CGVS2, pg 5).

Gelet op al deze bevindingen samen heb je niet aannemelijk kunnen maken dat je daadwerkelijk behoort tot een gezin dat leeft van landbouw en schapenhouderij. Het feit dat je profiel als herder niet

geloofwaardig overkomt, heeft daarenboven ook gevolgen voor de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas nu je problemen zouden zijn begonnen terwijl je je kudde schapen aan het hoeden was.

Voorts bleken er opvallende hiaten, maar ook onlogische en onsamenhangende elementen te zitten in je kennis over het district en de provincie waar je steeds zou hebben gewoond. Je beweerd profiel als ongeschoolde herder kan de hiaten in je kennis overigens niet verantwoorden daar je dit profiel niet aannemelijk maakt. Aangaande je verklaringen over de geografie van je regio werd het volgende vastgesteld:

Je kon niet eenduidig vertellen waar je zelf was geweest in je streek. Je beweerde in eerste instantie stellig dat je nooit je dorp hebt verlaten, omdat je daar veel te jong voor was (CGVS1, pg 5). Je was echter ongeveer 15 jaar bij je vertrek uit Afghanistan en het komt bijgevolg weinig aannemelijk over dat je nooit ergens heen zou gegaan zijn, hetzij alleen, hetzij vergezeld van andere leden van je familie, om bijvoorbeeld op bezoek te gaan bij iemand of boodschappen te doen. Even later geef je zonder verpinken aan hoe je vanuit je dorp naar het districtscentrum, Khewa, kunt gaan (CGVS1, pg 7). Gevraagd hoe je dit weet indien je nooit je dorp verliet, wijzig je plots je eerdere verklaring en zeg je dat je door je vader werd meegenomen naar de tandarts (CGVS1, pg 7). Dit zou dan de enige keer geweest zijn dat je uit je dorp bent geweest (CGVS1, pg 8). Deze verklaringen missen klaarblijkelijk coherentie en het is daarbij ook weinig aannemelijk dat je je op basis van een eenmalig bezoek aan de tandarts meteen de hele route zou herinneren. Er kan bijgevolg worden verondersteld dat je de route naar het districtscentrum hebt ingestudeerd met het oog op je persoonlijk onderhoud.

Je kon vervolgens enkele naburige dorpen opsommen en correct aangeven in welke richting ze zich bevinden (CGVS1, pg 8). Je kon ook nog dorpen noemen die voorbij Kashkot liggen, namelijk Sarband en Chinar dag (CGVS1, pg 8). Je wist echter niet te zeggen of het dorp Kashkot uit verschillende gedeeltes bestaat en je stelde dat je 'daar niet hebt geleefd ofzo' (zie kaartmateriaal: Kuz Kashkot en Bar Kashkot) (CGVS1, pg 8), maar even later noemde je wel zelf Bar Kashkot. Het is merkwaardig dat je deze informatie dan niet kon geven wanneer je specifiek gevraagd werd naar verschillende delen van Kashkot. Wanneer je gevraagd werd welk district voorbij die plaatsen ligt (hoger stroomopwaarts langs de Kunar rivier), moest je het antwoord schuldig blijven. Je bent aldus niet op de hoogte dat het district Nurgal daar ligt (zie kaartmateriaal toegevoegd aan je administratief dossier). Je kon dorpen noemen tot vlak aan de districtsgrens, maar daar hield je kennis plots op. Nochtans ligt het district Nurgal helemaal niet ver van je dorp Az Bagh, in vogelvlucht slechts zo'n 15 kilometer. Je had eveneens geen enkel idee waar het district Behsud zich zou bevinden (CGVS1, pg 9). Merkwaardig genoeg zeg je even later wanneer je bevrraagd werd over de Kunar rivier dat deze rivier in de richting van Behsud brug stroomt (CGVS1, pg 9). Dat je dan toch niet kon uitleggen waar het district Behsud zich bevindt is niet logisch. Tijdens het tweede onderhoud gaf je aan dat de grote weg in je district naar de provincie Kunar gaat, maar je bleek dan weer niet te weten waar de weg heen gaat als je in de tegenovergestelde richting gaat (richting Behsud) (CGVS2, pg 10). De hoofdweg loopt nochtans vrij parallel met de Kunar rivier (zie kaartmateriaal). Je verschillende antwoorden misten duidelijk samenhang en wijzen op fragmentarisch ingestudeerde kennis die je niet kon samenbrengen tot een logisch geheel.

Je slaagde er trouwens niet in ook maar 1 aangrenzend district te noemen (CGVS1, pg 9). Je kende de provinciale hoofdstad Jalalabad, maar bleek verder geen enkele andere grote Afghaanse stad te kunnen noemen, hetgeen toch ook frappant is (CGVS1, pg 9). Iedere Afghaan heeft immers wel eens van de grote steden zoals Koboel, Kandahar, Herat of Mazar-i-Sharif gehoord. Dit wekt twijfels op over je Afghaanse nationaliteit.

Nog ging je de mist in, toen je beweerde niet te weten of de provincie Nangarhar grenst aan een ander land (CGVS1, pg 9). Dat je helemaal onwetend zou zijn dat Pakistan naast je provincie ligt, is niet aannemelijk gelet op de sterke connectie tussen de regio's in het oosten van Afghanistan en Pakistan. Immers verblijven miljoenen Afghanen in Pakistan, zijn er bijgevolg talloze Afghanen die familieleden hebben die in Pakistan verblijven en zijn er economische, culturele en etnische/tribale banden tussen beide regio's. Er wordt veelvuldig gereisd tussen beide landen en de voorbij jaren zijn veel Afghanen die lang in Pakistan verbleven teruggekeerd naar Afghanistan om zich er opnieuw te vestigen waaronder velen in de provincie Nangarhar. Dat de nabijheid van Pakistan je helemaal ontgaan zou zijn en dat je er nooit ook maar iets over zou hebben gehoord komt helemaal niet aannemelijk over voor iemand die afkomstig zou zijn uit de provincie Nangarhar.

Voorts werden volgende vaststellingen gedaan omtrent je kennis van de veiligheidssituatie in je regio en je stam:

Je uitleg waarom het wel of niet veilig was voor de kinderen van je dorp om naar school te gaan bleek uiterst onsamenhangend. Je verklaarde dat je niet naar school mocht van je vader omdat de taliban plots op de weg stonden (CGVS1, pg 14). Je hoorde dat mensen zegden dat de taliban op de weg stonden, dat ze daarom niet gingen en halverwege terugkeerden (CGVS1, pg 14). Sommige andere kinderen van je dorp gingen wel naar school en je bevestigde in eerste instantie dat dit gevaarlijk was voor die kinderen. Gevraagd of er altijd activiteit was van de taliban in je dorp, gaf je aan dat je ze niet hebt gezien, dat ze vooral 's nachts actief waren en dat er geen sporen van hen waren overdag (CGVS1, pg 14). De kinderen gaan echter overdag naar school, niet tijdens de nacht, zodat je beide verklaringen naast elkaar weinig steek houden. Hierop gewezen kon je geen duidelijkheid scheppen en zegde je in tegenspraak met wat je vlak daarvoor had verteld dat je niet weet of die kinderen dan wel of niet schrik moesten hebben voor de taliban en dat je dat over hen niet weet (CGVS1, pg 14). De logica binnen je opeenvolgende antwoorden is ver te zoeken en geven daarenboven blijk van een gebrek aan inzicht in de veiligheidssituatie in je eigen regio.

Over de taliban in je regio kon je voorts maar heel weinig uitleg geven. Je kon drie namen noemen van talibancommandanten uit je district, maar meer dan hun namen kende je niet (CGVS2, pg 8). Je wist niet wie de belangrijkste talibanleider in je district was (CGVS2, pg 8). Evenmin wist je op welke plaatsen ze sterk stonden in je regio en je zou zoiets niet weten omdat je niet uit je dorp ging en alleen de ouderen over de taliban praten (CGVS2, pg 9). Gezien echter de rechtstreekse impact van de aanwezigheid van taliban in de regio op de veiligheid van burgers, komt het niet aannemelijk over dat je geen enkele notie zou hebben van bijvoorbeeld plaatsen waar de taliban sterk stonden, ook al was je toen nog jong (CGVS2, pg 9). Je gaf uiteindelijk wel aan – na talrijke kansen om concrete informatie te geven – dat er gevaarlijke dorpen waren waarbij je Banda en Chinar noemde (CGVS2, pg 9), maar dit neemt niet weg dat je uitermate weinig kon vertellen over de taliban in jouw regio.

Wat veiligheidsincidenten betreft, had je eveneens onaannemelijk weinig te vertellen. Je sprak over de moord op een ingenieur, maar je kende zijn naam niet en je kon ook geenszins duiden wanneer dit gebeurde (CGVS2, pg 9). Verder kon je je geen enkel ander incident herinneren dat zou gebeurd zijn in je streek. Hoewel het district Kuz Kunar geen regio was die in de hoogste categorieën viel qua aantal veiligheidsincidenten, zijn er toch verschillende incidenten geweest in de jaren voorafgaand aan jouw vertrek uit deze regio (zie informatie toegevoegd aan je administratief dossier), zodat het gegeven dat je geen enkel ander incident meer kon noemen de geloofwaardigheid van je beweerd verblijf in Kuz Kunar alweer niet sterkt.

Aangaande de veiligheidssituatie in je provincie, moet nog aangestipt worden dat je weliswaar zegde dat je van Daesh (ISKP) had gehoord en dat ze niet in jouw dorp waren (CGVS1, pg 20), maar dat je blijkbaar nooit had gehoord in welke districten of regio's er wel een sterke aanwezigheid was van Daesh. Hoewel ze niet in de onmiddellijke nabijheid van je beweerde woonplaats actief waren, is het desalniettemin opmerkelijk dat je als inwoner van Nangarhar nooit zou gehoord hebben over de gebieden in jouw provincie die enige tijd onder de controle stonden van Daesh of de regio's en districten waar hevig werd gevochten tegen Daesh. Het ging immers om de opkomst van een in Afghanistan relatief nieuwe groepering die leidde tot ongeziene brutaliteiten, zeer hevige gevechten in verschillende districten van de provincie Nangarhar en grote aantallen mensen die ontheemd raakten.

Je kennis over je eigen stam liet ook te wensen over. Nochtans vormen de tribale afstamming en tribale relaties de hoeksteen van de Pashtoun samenleving en dit zeker in rurale gebieden, zodat zou verwacht worden dat je meer zou kunnen vertellen over je stam Momand zelfs al was je nog jong toen je in je dorp in Afghanistan zou hebben gewoond. Je kende echter slechts 1 substam van de Momand stam, namelijk je eigen substam Aru Khail (CGVS1, pg 6). Je had ook geen enkel idee waar er nog leden van de Momand stam woonden buiten je eigen district (zie informatie toegevoegd aan je administratief dossier). Er zijn nochtans meerdere andere districten in Nangarhar waar veel leden van de Momand stam wonen. Je kende wel een drietal namen van stamleiders of ouderen, zoals Malim Ayaz, Majan Khan Malik en Sarwan, maar meer belangrijke figuren van je stam kende je niet (CGVS1, pg 21). Je gaf aan dat Malim Ayaz het dorpshoofd was, een grote malik, maar je kon niet toelichten of hij eerder de taliban steunde of de voormalige overheid, want je had als kind niets met hem te maken gehad en je kende hem niet persoonlijk (CGVS1, pg 6). Over Majan Khan Malik en Sarwan zegde je dat ze behoren tot de ouderen in je dorp, de maliks, maar meer wist je over hen niet te zeggen (CGVS1, pg 21). De kennis waarover je wel beschikte bleef bijzonder oppervlakkig.

Tevens moet opgemerkt worden dat je beweerde herkomst niet aangetoond wordt met enig identiteitsdocument – je legde geen enkel Afghaans document neer – en dat je tegenstrijdige verklaringen

aflegde over de reden waarom je geen taskera kon neerleggen, hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van je herkomst uit Kuz Kunar alsook je algehele geloofwaardigheid aantast. Bij de DVZ verklaarde je dat je taskera nog in Afghanistan lag (DVZ, verklaring 7 januari 2021, nr 25), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud aangaf dat je taskera werd afgenomen door de Kroatische politie (CGVS1, pg 15). Je wist niet of het ging om je originele taskera dan wel om een kopie (CGVS1, pg 15) en je antwoordde onduidelijk of je thuis in Afghanistan wel of niet een taskera had liggen en je wist dat niet (CGVS1, pg 15 en 16). Je verduidelijkte dan dat je maar 1 taskera had (CGVS1, pg 16), zijnde dus het exemplaar dat je meenam naar Europa. Bij confrontatie met je voorgaande verklaring poneerde je dat je hoofd geblokkeerd was, dat je dat niet meer wist en dat je er nadien opkwam dat je toch een taskera meehad (CGVS1, pg 16). Het lijkt echter wel merkwaardig dat je gewoonweg zou zijn vergeten dat je wel reisde met je taskera, het enige bewijsstuk van je identiteit en nationaliteit. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, zijn geheugenproblemen in jouw geval niet gestaafd door een omstandig medisch-psychisch attest zodat dit niet zonder meer als verschoning voor deze discrepantie kan worden aangenomen.

Bijkomend moet er ook op worden gewezen, dat je behalve Nimruz geen enkele plaats kon noemen die op je traject doorheen Afghanistan lag (CGVS1, pg 16). Je zou nochtans grote delen van Afghanistan moeten hebben doorkruist om van Kuz Kunar naar Nimruz te geraken. Dat je dermate onwetend bent over de route die je zou hebben gevolgd, draagt niet bij aan de geloofwaardigheid van je beweerd vertrek vanuit Kuz Kunar.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over je herkomst en je reële situatie kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Je werd daarom tijdens zowel het eerste persoonlijk onderhoud als het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS1, pg 3, CGVS2, pg 2). Je werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels bestonden over je beweerde herkomst, maar je bleef volhouden dat je je hele leven in je eigen dorp woonde (CGVS1, pg 23). Tijdens het tweede onderhoud werd je er nogmaals op gewezen dat je verklaringen over je herkomst niet konden overtuigen en werd je opnieuw uitgelegd dat het erg belangrijk is geen informatie achter te houden over je woonplaatsen (CGVS2, pg 12). Je kreeg meerdere kansen om toch nog te vertellen waar je hebt gewoond en je kreeg nog de gelegenheid om te overleggen met je voogd en je advocaat, maar je bleef erbij dat je steeds in je dorp Az Bagh had gewoond (CGVS2, pg 12, 13).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet de waarheid hebt verteld over waar je verbleven hebt voor je komst naar België. Hoewel het CGVS je uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijf je ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in je verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op je schouders rust.

Nog los van voorgaande bevindingen aangaande je profiel, je herkomst, je taskera en je reisweg, nopen enkele op zichzelf staande vaststellingen eveneens tot de conclusie dat aan je asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht:

Zo bleken je opeenvolgende verklaringen verschillende tegenstrijdigheden te bevatten die de geloofwaardigheid van je relaas drastisch onderuit halen:

Je verklaarde dat de taliban al op dezelfde dag dat je hen had betrappt met de bom aan de brug naar je huis kwamen om je te zoeken. Derhalve moesten de taliban dus weten wie je was en waar je woonde of moesten ze dit minstens erg snel hebben achterhaald. In dit verband verklaarde je in het eerste persoonlijk onderhoud dat de taliban je hadden aangesproken en dat ze hadden gevraagd wiens zoon je was. Nadat je je vader had genoemd zouden de talibanleden hebben gezegd dat je moest weg gaan (CGVS1, pg 19). Tijdens het tweede onderhoud bracht je echter een andere versie ten berde. Je poneerde dat de taliban je niets vroegen en dat ze enkel zegden dat je weg moest gaan (CGVS2, pg 11). Gevraagd hoe de taliban wisten waar je woonde, had je geen idee en kon je enkel vermoeden dat misschien iemand aan de taliban toonde waar je huis was (CGVS2, pg 11). Je wist niet of de taliban je naam kenden, maar je kon evenmin zeggen of ze de naam van je vader kenden. Je hield het uitermate vaag en stelde dat 'misschien' iemand

de naam van je vader aan de taliban zou hebben gegeven (CGVS2, pg 12). Dit valt uiteraard niet te rijmen met je voorgaande uitleg dat je zelf de naam van je vader aan de taliban had gezegd.

Ook gaf je twee totaal verschillende antwoorden op de eenvoudige vraag waar je zelf was toen de taliban langs kwamen bij je huis. In het eerste onderhoud gaf je aan dat je zelf niet thuis was en dat je nog buiten was met de schapen (CGVS1, pg 18). Vervolgens stelde je echter in het tweede onderhoud dat je gaan studeren was om de Koran te leren en dat de taliban niet wisten dat je in de moskee was (CGVS2, pg 11 en 12).

Voorts kon je het gesprek dat je vader tijdens die inval thuis zou hebben gehad met de taliban niet op eenduidige wijze weergeven. De taliban zouden hebben gevraagd waar je was, zegden dat jij de plaats van de bom had getoond aan de veiligheidsdiensten, dat ze je daarom wilden hebben en dat ze de volgende dag zouden terugkomen (CGVS1, pg 17). Je voegde er nog aan toe dat de taliban zegden dat ze je wilden hebben om je te vermoorden (CGVS1, pg 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vermeldde je deze doodsb bedreiging helemaal niet meer en dit ondanks uitgebreide bevraging over wat de taliban zegden aan je vader (CGVS2, pg 12). Dat je dit ineens zou vergeten zijn of het niet meer vermeldenswaard zou vinden dat de taliban doodsb bedreigingen uitten jegens jou ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van je beweerde vrees voor de taliban.

Een kleinere tegenstrijdigheid werd opgemerkt met betrekking tot het aantal talibanleden dat bij je thuis zou zijn langsgelopen. In eerste instantie verklaarde je zonder enige twijfel dat 3 talibanleden naar je huis kwamen (CGVS1, pg 19). In het tweede persoonlijk onderhoud had je het dan weer over 2 talibanleden en beweerde je dat het eigenlijk niet duidelijk was met hoeveel ze waren. Er kwamen er 2 binnen, maar niemand kon zien hoeveel talibanleden er eventueel nog buiten het huis stonden (CGVS2, pg 12). Het is een raadsel waarom je dan tijdens het eerste onderhoud zonder meer zou stellen dat ze met 3 personen waren.

Naast deze opvallende discrepanties, werd nog vastgesteld dat je niets concreets meer kon vertellen over het verdere verloop van je problemen. Hoewel de taliban er dus volgens jou mee dreigden om de volgende dag terug te komen naar je huis, bleek je niet te weten of de taliban effectief waren teruggekeerd de volgende dag of niet (CGVS1, pg 17). Je zou geen idee hebben, want je was meteen weg gegaan en je was daar niet meer gebleven zodat je niet kon zien of de taliban al dan niet kwamen (CGVS1, pg 17). Vlak daarna stelde je echter dat je vader er wel iets van zei dat de taliban opnieuw zouden zijn gekomen en dat ze (je familie) benaderd werden (CGVS1, pg 17). Meer zou je daarover niet weten want je had achteraf geen contact meer met je vader om te vragen wat er gebeurde (CGVS1, pg 17). Deze uitleg kan niet volstaan om het flagrante gebrek aan informatie over eventuele problemen van je familie met de taliban na je vlucht te verantwoorden. Je stelde namelijk dat je nog totdat je in Kroatië was, contact had met je familie en je zou hen 4 of 5 keer hebben gesproken (CGVS2, pg 3). Desondanks zou je familie in die gesprekken niets hebben verteld over de situatie daar, ze hadden schrik en ze vroegen enkel naar jouw situatie (CGVS2, pg 3). Dit valt al niet te rijmen met het feit dat je in het eerste onderhoud stelde dat je vader wel iets zegde over dat de taliban opnieuw zouden zijn gekomen (CGVS1, pg 17) en het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat je familie je niet zou op de hoogte brengen van eventuele problemen met de taliban daar ook zij zullen beseffen dat deze informatie van belang is voor het welslagen van je asielerzoek. Het is immers je familie die besloten heeft je weg te sturen om hier bescherming te zoeken (CGVS2, pg 3). Derhalve kan je uitleg dat je familie je geen informatie zou hebben willen geven over wat er eventueel gebeurde sinds je vertrek om je te sparen, omdat je anders nerveus en bang zou zijn (CGVS2, pg 3), niet overtuigen.

Wat betreft het gegeven dat je alle contact met je familie zou verloren zijn omdat je gsm werd afgenomen door de politie toen je vanuit Bosnië naar Kroatië trachtte te geraken (CGVS2, pg 3), moet opgemerkt worden dat ook daar je verklaringen over je pogingen om dit contact te herstellen niet konden overtuigen. Je zou namelijk een Facebookpagina hebben aangemaakt teneinde terug in contact te komen met je familie (CGVS1, pg 4, CGVS2, pg 3). Je plaatste je gegevens op Facebook in de hoop dat iemand van je familie je zo zou vinden (CGVS1, pg 4). Je profiel op naam van 'Abdul Moutaleb' kon worden teruggevonden (CGVS2, pg 4), maar het bleek dat je geen contactpersonen uit Kuz Kunar onder je Facebookvrienden had (CGVS2, pg 4). Je was op Facebook enkel bevriend met jongens uit het opvangcentrum (CGVS2, pg 4). Je zou elke dag zoeken op Facebook naar personen uit je streek om via hen je familie terug te vinden, maar je zou er niet in geslaagd zijn (CGVS2, pg 4). Je zocht op Facebook naar mensen die je kende, maar personen die je niet kent, voegde je niet toe, daarom voegde je niemand toe op Facebook via wie je je familie zou kunnen vinden (CGVS2, pg 4). Je zou niemand gevonden hebben op Facebook van je familieleden of dorpsgenoten (CGVS2, pg 4). Het kan niet overtuigen dat je geen

enkele streekgenoot, familielid of kennis zou hebben kunnen terugvinden op Facebook die je zou kunnen helpen om iets te weten te komen over je familie. Dit geeft allerm minst blijk van ernstige en doorgedreven pogingen om het contact met je familie te herstellen. Het feit dat je geen enkele vriend op Facebook hebt die in je beweerde regio van herkomst verblijft of zelfs nog maar een band heeft met deze regio, draagt bovendien alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van je herkomst uit het district Kuz Kunar. Gelet op voorgaande moet opgemerkt worden dat je geen zicht wenst te bieden op de huidige verblijfplaats en de actuele reële situatie van je familieleden. Het loutere gegeven dat je een contact tracing zou hebben opgestart via het Rode Kruis en dat dit geen resultaat zou hebben opgeleverd, toont niet aan dat je familie effectief niet meer terug te vinden zou zijn (CGVS2, pg 3). Het Rode Kruis is bij een dergelijke contact tracing afhankelijk van de informatie die jij verstrekt en kan zodoende geen resultaat boeken indien ze zich bij de opsporing slechts op incorrecte informatie kunnen baseren.

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas en op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Je hebt immers je verklaringen over je profiel, je asielmotieven, je herkomst, je identiteitsdocumenten, je reisweg en de huidige situatie van je familie niet aannemelijk kunnen maken. Je hebt het CGVS doorheen je verklaringen geen zicht geboden op je reële situatie en de werkelijke redenen van je vertrek.

Je legde geen documenten neer die iets zouden kunnen wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De medische attesten die je neerlegde werden reeds besproken en kunnen geenszins volstaan om de veelvuldige tegenstrijdigheden en de gebrekkige en onsamenhangende verklaringen te verantwoorden. Je legde geen enkel Afghaans document neer dat je identiteit, nationaliteit en herkomst zou kunnen staven. Evenmin beschikte je over documenten die betrekking hebben op de door jouw aangehaalde asielmotieven.

Ongeacht je werkelijke verblijfplaats(en) in of buiten Afghanistan en voor zover er nog geloof zou kunnen worden gehecht aan je beweerde Afghaanse nationaliteit, moet het volgende opgemerkt worden met betrekking tot de actuele algemene situatie in Afghanistan:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in je elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalde je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien bracht je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier bleef je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met je land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jou afgelegde verklaringen en de door jou overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in jouw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel van het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Op 23 december 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Volgens je verklaringen woonde je sinds je geboorte tot je vertrek uit Afghanistan in het district Kuz Kunar en moest je dit district ontvluchten nadat je door de taliban werd beschuldigd van spionage. Je bent er echter niet in geslaagd om deze verklaringen aannemelijk te maken. Zowel wat je herkomst betreft, als je asielmotieven werden je verklaringen niet geloofwaardig bevonden. Daarnaast mag er ook ernstig getwijfeld worden aan je beweerd profiel als herder en zoon van een landbouwer, aan je verklaringen over je reisroute en aan je uitleg voor het ontbreken van enig bewijs van je identiteit en nationaliteit. Je hebt het CGVS doorheen je verklaringen derhalve geen zicht geboden op je reële situatie in je land van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. ben je derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure je volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan jou is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, je verklaringen en alle documentatie of stukken in je bezit met betrekking tot je identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom je een verzoek indient.

Niettegenstaande je bij de aanvang van je persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op je schouders rust (CGVS1, pg 3, CGVS2, pg 2) blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over je verblijfplaatsen binnen en/of buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat je verklaringen over je persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen jouw taak om jouw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan jou toe om de verschillende elementen van je relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat volgt blijkt dat je hierin manifest faalt:

Zo legde je om te beginnen gebrekkige verklaringen af over je profiel als zoon van een landbouwer en schapenherder. Nochtans overleefde je familie volgens jou uitsluitend van het inkomen uit de opbrengst van de velden en de verkoop van lammeren (CGVS1, pg 11, 13). Jouw eigen taak was het verzorgen van de schapen, ze meenemen om ze te laten grazen en soms hielp je je vader op het veld (CGVS1, pg 10, 11). Je zorgde al vanaf een jonge leeftijd van 8 à 9 jaar voor de schapen en dat was je belangrijkste dagdagelijkse activiteit (CGVS1, pg 11, 12, 15). Er mag dus verwacht worden dat je eenduidige en gedetailleerde verklaringen kunt afleggen over deze activiteit. In het eerste onderhoud stelde je echter dat je kudde uit 8 schapen bestond (CGVS1, pg 11), om dan in het tweede onderhoud aan te geven dat je 15 schapen had (CGVS2, pg 5). Erop gewezen dat je eerder een ander aantal had genoemd, viel je uit de lucht (CGVS2, pg 5) en kon je geen zinnige uitleg verstrekken voor deze flagrante discrepantie. Je weet het aan je hoofdpijn en het feit dat je hoofd niet normaal werkt (CGVS2, pg 6). Het is opvallend dat je je hoofdpijn op dat moment in het tweede onderhoud voor de eerste keer aanhaalde, net wanneer je met een tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Daarbij heb je zoals hierboven uitvoerig werd uiteengezet geen omstandig en onderbouwd medisch-psychisch attest neergelegd dat zou kunnen aantonen dat je uiteenlopende verklaringen te wijten zouden kunnen zijn aan geheugenproblemen. Indien je je niet zou kunnen herinneren hoeveel schapen je had omwille van ernstige geheugenproblemen, wat dus geenszins wordt aangetoond, dan houdt het overigens geen steek dat je zonder enige twijfel in beide onderhouds een aantal noemde. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft overeind en tast de geloofwaardigheid van je beweerd profiel als schapenherder aan. Ondanks je jeugdige leeftijd mag verwacht worden dat je als

herder die jarenlang voor een kudde schapen zorgde op eenduidige wijze zou kunnen aangeven hoeveel dieren hij in zijn kudde had.

Verder werd vastgesteld dat je wel enige informatie kon geven over hoe de lammeren gekweekt worden - je hebt daarvoor een dekrum nodig en de dracht duurt ongeveer 6 maanden (CGVS1, pg 13) - maar dat je merkwaardig genoeg geen enkel idee had hoeveel de verkoop van de lammeren die jullie opkweekten opbracht (CGVS1, pg 13). Er mag verwacht worden dat een herderszoon enige notie heeft van de waarde van de dieren waarvoor hij zorgt. Je zou geen idee hebben omdat je vader zorgde voor de verkoop. Dat je vader jou kennelijk nooit zou hebben meegenomen bij de verkoop of dat in je gezin nooit iets zou zijn gezegd over de prijs voor de lammeren komt niet aannemelijk over gezien je familie van die inkomsten leefde. Je had daarbij bovendien geen enkel idee waar je vader de lammeren verkocht en je kon enkel vaagweg vermoeden dat het 'ergens op een veemarkt' was die daar werd gehouden (CGVS, pg 11).

(...)

Daarnaast zou je blijkbaar ook nooit enig substantieel gesprek gevoerd hebben met andere jongens die herder waren. Je zou enkel andere herders hebben gegroet en jullie zouden dan vragen naar elkaars situatie (CGVS2, pg 5). Het zou nooit verder gegaan zijn dan begroetingen uitwisselen (CGVS2, pg 5). Het komt weinig aannemelijk over dat een herder nooit met andere herders zou spreken over bijvoorbeeld de gezondheid van de dieren, de verkoop of aankoop van dieren, de toestand van de weides in de bergen, plaatsen waar het wel of niet veilig was om heen te gaan met de schapen en dergelijke meer. Dat je telkens zo geïsoleerd zou zijn geweest en dermate weinig contact zou hebben gehad met andere herders in je regio terwijl je er elke dag op uit trok met je kudde komt niet aannemelijk over.

Wat betreft de landbouw, kon je evenmin overtuigen. Je slaagde er niet in de grootte van de velden van je familie uit te drukken in een Afghaanse oppervlaktemaat, noch op enige andere manier (CGVS1, pg 10). Je had geen enkel idee hoe groot jullie landbouwgrond was. Je kon zelfs niet met zekerheid aangeven hoeveel velden je familie precies had en je hield het op een 'drietel' velden en 'drie of vier' velden (CGVS1, pg 10), om in het tweede onderhoud te stellen dat het vier stukken grond waren (CGVS2, pg 6). Er mag aangenomen worden dat iemand die opgroeit in een familie die leeft van landbouw nauwkeurig en zonder twijfel kan toelichten hoeveel velden de familie bezit en bewerkt. Je had ook geen enkel idee hoeveel opbrengst jullie hadden en hoeveel tarwe en maïs je vader kon oogsten (CGVS2, pg 6). Je kon dat op geen enkele manier weergeven. Je vader zou dergelijke informatie niet met je hebben gedeeld omdat je te jong was (CGVS2, pg 6). Wanneer je echter dagdagelijks in een omgeving bent waar aan landbouw wordt gedaan, zou je toch niet helemaal kunnen ontgaan zijn hoe groot de oogst was ook al was je toen nog relatief jong.

Je vader zou maïs en tarwe telen, maar je was niet goed op de hoogte van oogst- en zaaitijden van deze gewassen. Je geeft wel correct aan dat je eerst maïs oogst en dat je daarna de tarwe kan zaaien, maar je verklaart vervolgens dat je de tarwe oogst in de winter (CGVS1, pg 11). Uit de landbouwkalender voor de provincie Nangarhar blijkt dat de tarweoogst in mei en juni plaatsvindt en dus duidelijk niet in de winter. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zet je deze fout recht en geef je aan dat tarwe geoogst wordt in de zomer, maar je kunt daarbij dan niet aangeven of dit eerder bij het begin van de zomer was of later in de zomer (CGVS2, pg 7). Wat de maïs betreft, stel je in het eerste onderhoud duidelijk dat de oogst in de zomer plaatsvindt (CGVS1, pg 11). Tijdens het tweede onderhoud blijkt je echter helemaal niet meer te weten in welk seizoen de maïs werd geoogst door je vader (CGVS2, pg 7). Het is bevreemdend dat je er niet in slaagde dergelijke voor een zoon van een landbouwer elementaire informatie op dezelfde wijze weer te geven doorheen je opeenvolgende verklaringen. Hoe dan ook was geen van je antwoorden accuraat te noemen, nu uit de landbouwkalender blijkt dat maïs in Nangarhar in het najaar wordt geoogst. Zij ook nog opgemerkt dat je behalve het verwijderen van onkruid, geen andere taken meer kon noemen waarbij je moest helpen op het veld, wat wel erg beperkt lijkt (CGVS1, pg 10, CGVS2, pg 5).

Gelet op al deze bevindingen samen heb je niet aannemelijk kunnen maken dat je daadwerkelijk behoort tot een gezin dat leeft van landbouw en schapenhouderij. Het feit dat je profiel als herder niet geloofwaardig overkomt, heeft daarenboven ook gevolgen voor de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas nu je problemen zouden zijn begonnen terwijl je je kudde schapen aan het hoeden was.

Voorts bleken er opvallende hiaten, maar ook onlogische en onsamenhangende elementen te zitten in je kennis over het district en de provincie waar je steeds zou hebben gewoond. Je beweert profiel als ongeschoolde herder kan de hiaten in je kennis overigens niet verantwoorden daar je dit profiel niet

aannemelijk maakt. Aangaande je verklaringen over de geografie van je regio werd het volgende vastgesteld:

Je kon niet eenduidig vertellen waar je zelf was geweest in je streek. Je beweerde in eerste instantie stellig dat je nooit je dorp hebt verlaten, omdat je daar veel te jong voor was (CGVS1, pg 5). Je was echter ongeveer 15 jaar bij je vertrek uit Afghanistan en het komt bijgevolg weinig aannemelijk over dat je nooit ergens heen zou gegaan zijn, hetzij alleen, hetzij vergezeld van andere leden van je familie, om bijvoorbeeld op bezoek te gaan bij iemand of boodschappen te doen. Even later geef je zonder verpinken aan hoe je vanuit je dorp naar het districtscentrum, Khewa, kunt gaan (CGVS1, pg 7). Gevraagd hoe je dit weet indien je nooit je dorp verliet, wijzig je plots je eerdere verklaring en zeg je dat je door je vader werd meegenomen naar de tandarts (CGVS1, pg 7). Dit zou dan de enige keer geweest zijn dat je uit je dorp bent geweest (CGVS1, pg 8). Deze verklaringen missen klaarblijkelijk coherentie en het is daarbij ook weinig aannemelijk dat je je op basis van een eenmalig bezoek aan de tandarts meteen de hele route zou herinneren. Er kan bijgevolg worden verondersteld dat je de route naar het districtscentrum hebt ingestudeerd met het oog op je persoonlijk onderhoud.

Je kon vervolgens enkele naburige dorpen opsommen en correct aangeven in welke richting ze zich bevinden (CGVS1, pg 8). Je kon ook nog dorpen noemen die voorbij Kashkot liggen, namelijk Sarband en Chinar dag (CGVS1, pg 8). Je wist echter niet te zeggen of het dorp Kashkot uit verschillende gedeeltes bestaat en je stelde dat je 'daar niet hebt geleefd ofzo' (zie kaartmateriaal: Kuz Kashkot en Bar Kashkot) (CGVS1, pg 8), maar even later noemde je wel zelf Bar Kashkot. Het is merkwaardig dat je deze informatie dan niet kon geven wanneer je specifiek gevraagd werd naar verschillende delen van Kashkot. Wanneer je gevraagd werd welk district voorbij die plaatsen ligt (hoger stroomopwaarts langs de Kunar rivier), moest je het antwoord schuldig blijven. Je bent aldus niet op de hoogte dat het district Nurgal daar ligt (zie kaartmateriaal toegevoegd aan je administratief dossier). Je kon dorpen noemen tot vlak aan de districtsgrens, maar daar hield je kennis plots op. Nochtans ligt het district Nurgal helemaal niet ver van je dorp Az Bagh, in vogelvlucht slechts zo'n 15 kilometer. Je had eveneens geen enkel idee waar het district Behsud zich zou bevinden (CGVS1, pg 9). Merkwaardig genoeg zeg je even later wanneer je bevrraagd werd over de Kunar rivier dat deze rivier in de richting van Behsud brug stroomt (CGVS1, pg 9). Dat je dan toch niet kon uitleggen waar het district Behsud zich bevindt is niet logisch. Tijdens het tweede onderhoud gaf je aan dat de grote weg in je district naar de provincie Kunar gaat, maar je bleek dan weer niet te weten waar de weg heen gaat als je in de tegenovergestelde richting gaat (richting Behsud) (CGVS2, pg 10). De hoofdweg loopt nochtans vrij parallel met de Kunar rivier (zie kaartmateriaal). Je verschillende antwoorden misten duidelijk samenhang en wijzen op fragmentarisch ingestudeerde kennis die je niet kon samenbrengen tot een logisch geheel.

Je slaagde er trouwens niet in ook maar 1 aangrenzend district te noemen (CGVS1, pg 9). Je kende de provinciale hoofdstad Jalalabad, maar bleek verder geen enkele andere grote Afghaanse stad te kunnen noemen, hetgeen toch ook frappant is (CGVS1, pg 9). Iedere Afghaan heeft immers wel eens van de grote steden zoals Kaboel, Kandahar, Herat of Mazar-i-Sharif gehoord. Dit wekt twijfels op over je Afghaanse nationaliteit.

Nog ging je de mist in, toen je beweerde niet te weten of de provincie Nangarhar grenst aan een ander land (CGVS1, pg 9). Dat je helemaal onwetend zou zijn dat Pakistan naast je provincie ligt, is niet aannemelijk gelet op de sterke connectie tussen de regio's in het oosten van Afghanistan en Pakistan. Immers verblijven miljoenen Afghanen in Pakistan, zijn er bijgevolg talloze Afghanen die familieleden hebben die in Pakistan verblijven en zijn er economische, culturele en etnische/tribale banden tussen beide regio's. Er wordt veelvuldig gereisd tussen beide landen en de voorbij jaren zijn veel Afghanen die lang in Pakistan verbleven teruggekeerd naar Afghanistan om zich er opnieuw te vestigen waaronder velen in de provincie Nangarhar. Dat de nabijheid van Pakistan je helemaal ontgaan zou zijn en dat je er nooit ook maar iets over zou hebben gehoord komt helemaal niet aannemelijk over voor iemand die afkomstig zou zijn uit de provincie Nangarhar.

Voorts werden volgende vaststellingen gedaan omtrent je kennis van de veiligheidssituatie in je regio en je stam:

Je uitleg waarom het wel of niet veilig was voor de kinderen van je dorp om naar school te gaan bleek uiterst onsamenhangend. Je verklaarde dat je niet naar school mocht van je vader omdat de taliban plots op de weg stonden (CGVS1, pg 14). Je hoorde dat mensen zegden dat de taliban op de weg stonden, dat ze daarom niet gingen en halverwege terugkeerden (CGVS1, pg 14). Sommige andere kinderen van je dorp gingen wel naar school en je bevestigde in eerste instantie dat dit gevaarlijk was voor die kinderen.

Gevraagd of er altijd activiteit was van de taliban in je dorp, gaf je aan dat je ze niet hebt gezien, dat ze vooral 's nachts actief waren en dat er geen sporen van hen waren overdag (CGVS1, pg 14). De kinderen gaan echter overdag naar school, niet tijdens de nacht, zodat je beide verklaringen naast elkaar weinig steek houden. Hierop gewezen kon je geen duidelijkheid scheppen en zegde je in tegenspraak met wat je vlak daarvoor had verteld dat je niet weet of die kinderen dan wel of niet schrik moesten hebben voor de taliban en dat je dat over hen niet weet (CGVS1, pg 14). De logica binnen je opeenvolgende antwoorden is ver te zoeken en geven daarenboven blijk van een gebrek aan inzicht in de veiligheidssituatie in je eigen regio.

Over de taliban in je regio kon je voorts maar heel weinig uitleg geven. Je kon drie namen noemen van talibancommandanten uit je district, maar meer dan hun namen kende je niet (CGVS2, pg 8). Je wist niet wie de belangrijkste talibanleider in je district was (CGVS2, pg 8). Evenmin wist je op welke plaatsen ze sterk stonden in je regio en je zou zoiets niet weten omdat je niet uit je dorp ging en alleen de ouderen over de taliban praten (CGVS2, pg 9). Gezien echter de rechtstreekse impact van de aanwezigheid van taliban in de regio op de veiligheid van burgers, komt het niet aannemelijk over dat je geen enkele notie zou hebben van bijvoorbeeld plaatsen waar de taliban sterk stonden, ook al was je toen nog jong (CGVS2, pg 9). Je gaf uiteindelijk wel aan – na talrijke kansen om concrete informatie te geven – dat er gevaarlijke dorpen waren waarbij je Banda en Chinar noemde (CGVS2, pg 9), maar dit neemt niet weg dat je uitermate weinig kon vertellen over de taliban in jouw regio.

Wat veiligheidsincidenten betreft, had je eveneens onaannemelijk weinig te vertellen. Je sprak over de moord op een ingenieur, maar je kende zijn naam niet en je kon ook geenszins duiden wanneer dit gebeurde (CGVS2, pg 9). Verder kon je je geen enkel ander incident herinneren dat zou gebeurd zijn in je streek. Hoewel het district Kuz Kunar geen regio was die in de hoogste categorieën viel qua aantal veiligheidsincidenten, zijn er toch verschillende incidenten geweest in de jaren voorafgaand aan jouw vertrek uit deze regio (zie informatie toegevoegd aan je administratief dossier), zodat het gegeven dat je geen enkel ander incident meer kon noemen de geloofwaardigheid van je beweerd verblijf in Kuz Kunar alweer niet sterkt.

Aangaande de veiligheidssituatie in je provincie, moet nog aangestipt worden dat je weliswaar zegde dat je van Daesh (ISKP) had gehoord en dat ze niet in jouw dorp waren (CGVS1, pg 20), maar dat je blijkbaar nooit had gehoord in welke districten of regio's er wel een sterke aanwezigheid was van Daesh. Hoewel ze niet in de onmiddellijke nabijheid van je beweerde woonplaats actief waren, is het desalniettemin opmerkelijk dat je als inwoner van Nangarhar nooit zou gehoord hebben over de gebieden in jouw provincie die enige tijd onder de controle stonden van Daesh of de regio's en districten waar hevig werd gevochten tegen Daesh. Het ging immers om de opkomst van een in Afghanistan relatief nieuwe groepering die leidde tot ongeziene brutaliteiten, zeer hevige gevechten in verschillende districten van de provincie Nangarhar en grote aantallen mensen die ontheemd raakten.

Je kennis over je eigen stam liet ook te wensen over. Nochtans vormen de tribale afstamming en tribale relaties de hoeksteen van de Pashtoun samenleving en dit zeker in rurale gebieden, zodat zou verwacht worden dat je meer zou kunnen vertellen over je stam Momand zelfs al was je nog jong toen je in je dorp in Afghanistan zou hebben gewoond. Je kende echter slechts 1 substam van de Momand stam, namelijk je eigen substam Aru Khail (CGVS1, pg 6). Je had ook geen enkel idee waar er nog leden van de Momand stam woonden buiten je eigen district (zie informatie toegevoegd aan je administratief dossier). Er zijn nochtans meerdere andere districten in Nangarhar waar veel leden van de Momand stam wonen. Je kende wel een drietal namen van stamleiders of ouderen, zoals Malim Ayaz, Majan Khan Malik en Sarwan, maar meer belangrijke figuren van je stam kende je niet (CGVS1, pg 21). Je gaf aan dat Malim Ayaz het dorpshoofd was, een grote malik, maar je kon niet toelichten of hij eerder de taliban steunde of de voormalige overheid, want je had als kind niets met hem te maken gehad en je kende hem niet persoonlijk (CGVS1, pg 6). Over Majan Khan Malik en Sarwan zegde je dat ze behoren tot de ouderen in je dorp, de maliks, maar meer wist je over hen niet te zeggen (CGVS1, pg 21). De kennis waarover je wel beschikte bleef bijzonder oppervlakkig.

Tevens moet opgemerkt worden dat je beweerde herkomst niet aangetoond wordt met enig identiteitsdocument – je legde geen enkel Afghaans document neer – en dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden waarom je geen taskera kon neerleggen, hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van je herkomst uit Kuz Kunar alsook je algehele geloofwaardigheid aantast. Bij de DVZ verklaarde je dat je taskera nog in Afghanistan lag (DVZ, verklaring 7 januari 2021, nr 25), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud aangaf dat je taskera werd afgenomen door de Kroatische politie (CGVS1, pg 15). Je wist niet of het ging om je originele taskera dan wel om een kopie (CGVS1, pg 15) en je antwoordde onduidelijk of

je thuis in Afghanistan wel of niet een taskera had liggen en je wist dat niet (CGVS1, pg 15 en 16). Je verduidelijkt dan dat je maar 1 taskera had (CGVS1, pg 16), zijnde dus het exemplaar dat je meenam naar Europa. Bij confrontatie met je voorgaande verklaring poneerde je dat je hoofd geblokkeerd was, dat je dat niet meer wist en dat je er nadien opkwam dat je toch een taskera meehad (CGVS1, pg 16). Het lijkt echter wel merkwaardig dat je gewoonweg zou zijn vergeten dat je wel reisde met je taskera, het enige bewijsstuk van je identiteit en nationaliteit. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, zijn geheugenproblemen in jouw geval niet gestaafd door een omstandig medisch-psychisch attest zodat dit niet zonder meer als verschoning voor deze discrepantie kan worden aangenomen.

Bijkomend moet er ook op worden gewezen, dat je behalve Nimruz geen enkele plaats kon noemen die op je traject doorheen Afghanistan lag (CGVS1, pg 16). Je zou nochtans grote delen van Afghanistan moeten hebben doorkruist om van Kuz Kunar naar Nimruz te geraken. Dat je dermate onwetend bent over de route die je zou hebben gevolgd, draagt niet bij aan de geloofwaardigheid van je beweerd vertrek vanuit Kuz Kunar.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over je herkomst en je reële situatie kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Je werd daarom tijdens zowel het eerste persoonlijk onderhoud als het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS1, pg 3, CGVS2, pg 2). Je werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels bestonden over je beweerde herkomst, maar je bleef volhouden dat je je hele leven in je eigen dorp woonde (CGVS1, pg 23). Tijdens het tweede onderhoud werd je er nogmaals op gewezen dat je verklaringen over je herkomst niet konden overtuigen en werd je opnieuw uitgelegd dat het erg belangrijk is geen informatie achter te houden over je woonplaatsen (CGVS2, pg 12). Je kreeg meerdere kansen om toch nog te vertellen waar je hebt gewoond en je kreeg nog de gelegenheid om te overleggen met je voogd en je advocaat, maar je bleef erbij dat je steeds in je dorp Az Bagh had gewoond (CGVS2, pg 12, 13).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet de waarheid hebt verteld over waar je verbleven hebt voor je komt naar België. Hoewel het CGVS je uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijf je ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in je verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op je schouders rust.

Nog los van voorgaande bevindingen aangaande je profiel, je herkomst, je taskera en je reisweg, nopen enkele op zichzelf staande vaststellingen eveneens tot de conclusie dat aan je asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht:

Zo bleken je opeenvolgende verklaringen verschillende tegenstrijdigheden te bevatten die de geloofwaardigheid van je relaas drastisch onderuit halen:

Je verklaarde dat de taliban al op dezelfde dag dat je hen had betrappt met de bom aan de brug naar je huis kwamen om je te zoeken. Derhalve moesten de taliban dus weten wie je was en waar je woonde of moesten ze dit minstens erg snel hebben achterhaald. In dit verband verklaarde je in het eerste persoonlijk onderhoud dat de taliban je hadden aangesproken en dat ze hadden gevraagd wiens zoon je was. Nadat je je vader had genoemd zouden de talibanleden hebben gezegd dat je moest weg gaan (CGVS1, pg 19). Tijdens het tweede onderhoud bracht je echter een andere versie ten berde. Je poneerde dat de taliban je niets vroegen en dat ze enkel zegden dat je weg moest gaan (CGVS2, pg 11). Gevraagd hoe de taliban wisten waar je woonde, had je geen idee en kon je enkel vermoeden dat misschien iemand aan de taliban toonde waar je huis was (CGVS2, pg 11). Je wist niet of de taliban je naam kenden, maar je kon evenmin zeggen of ze de naam van je vader kenden. Je hield het uitermate vaag en stelde dat 'misschien' iemand de naam van je vader aan de taliban zou hebben gegeven (CGVS2, pg 12). Dit valt uiteraard niet te rijmen met je voorgaande uitleg dat je zelf de naam van je vader aan de taliban had gezegd.

Ook gaf je twee totaal verschillende antwoorden op de eenvoudige vraag waar je zelf was toen de taliban langs kwamen bij je huis. In het eerste onderhoud gaf je aan dat je zelf niet thuis was en dat je nog buiten was met de schapen (CGVS1, pg 18). Vervolgens stelde je echter in het tweede onderhoud dat je gaan

studeren was om de Koran te leren en dat de taliban niet wisten dat je in de moskee was (CGVS2, pg 11 en 12).

Voorts kon je het gesprek dat je vader tijdens die inval thuis zou hebben gehad met de taliban niet op eenduidige wijze weergeven. De taliban zouden hebben gevraagd waar je was, zegden dat jij de plaats van de bom had getoond aan de veiligheidsdiensten, dat ze je daarom wilden hebben en dat ze de volgende dag zouden terugkomen (CGVS1, pg 17). Je voegde er nog aan toe dat de taliban zegden dat ze je wilden hebben om je te vermoorden (CGVS1, pg 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vermeldde je deze doodsb bedreiging helemaal niet meer en dit ondanks uitgebreide bevraging over wat de taliban zegden aan je vader (CGVS2, pg 12). Dat je dit ineens zou vergeten zijn of het niet meer vermeldenswaard zou vinden dat de taliban doodsb bedreigingen uitten jegens jou ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van je beweerde vrees voor de taliban.

Een kleinere tegenstrijdigheid werd opgemerkt met betrekking tot het aantal talibanleden dat bij je thuis zou zijn langsgelopen. In eerste instantie verklaarde je zonder enige twijfel dat 3 talibanleden naar je huis kwamen (CGVS1, pg 19). In het tweede persoonlijk onderhoud had je het dan weer over 2 talibanleden en beweerde je dat het eigenlijk niet duidelijk was met hoeveel ze waren. Er kwamen er 2 binnen, maar niemand kon zien hoeveel talibanleden er eventueel nog buiten het huis stonden (CGVS2, pg 12). Het is een raadsel waarom je dan tijdens het eerste onderhoud zonder meer zou stellen dat ze met 3 personen waren.

Naast deze opvallende discrepanties, werd nog vastgesteld dat je niets concreets meer kon vertellen over het verdere verloop van je problemen. Hoewel de taliban er dus volgens jou mee dreigden om de volgende dag terug te komen naar je huis, bleek je niet te weten of de taliban effectief waren teruggekeerd de volgende dag of niet (CGVS1, pg 17). Je zou geen idee hebben, want je was meteen weg gegaan en je was daar niet meer gebleven zodat je niet kon zien of de taliban al dan niet kwamen (CGVS1, pg 17). Vlak daarna stelde je echter dat je vader er wel iets van zei dat de taliban opnieuw zouden zijn gekomen en dat ze (je familie) benaderd werden (CGVS1, pg 17). Meer zou je daarover niet weten want je had achteraf geen contact meer met je vader om te vragen wat er gebeurde (CGVS1, pg 17). Deze uitleg kan niet volstaan om het flagrante gebrek aan informatie over eventuele problemen van je familie met de taliban na je vlucht te verantwoorden. Je stelde namelijk dat je nog totdat je in Kroatië was, contact had met je familie en je zou hen 4 of 5 keer hebben gesproken (CGVS2, pg 3). Desondanks zou je familie in die gesprekken niets hebben verteld over de situatie daar, ze hadden schrik en ze vroegen enkel naar jouw situatie (CGVS2, pg 3). Dit valt al niet te rijmen met het feit dat je in het eerste onderhoud stelde dat je vader wel iets zegde over dat de taliban opnieuw zouden zijn gekomen (CGVS1, pg 17) en het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat je familie je niet zou op de hoogte brengen van eventuele problemen met de taliban daar ook zij zullen beseffen dat deze informatie van belang is voor het welslagen van je asielerzoek. Het is immers je familie die besloten heeft je weg te sturen om hier bescherming te zoeken (CGVS2, pg 3). Derhalve kan je uitleg dat je familie je geen informatie zou hebben willen geven over wat er eventueel gebeurde sinds je vertrek om je te sparen, omdat je anders nerveus en bang zou zijn (CGVS2, pg 3), niet overtuigen.

Wat betreft het gegeven dat je alle contact met je familie zou verloren zijn omdat je gsm werd afgenomen door de politie toen je vanuit Bosnië naar Kroatië trachtte te geraken (CGVS2, pg 3), moet opgemerkt worden dat ook daar je verklaringen over je pogingen om dit contact te herstellen niet konden overtuigen. Je zou namelijk een Facebookpagina hebben aangemaakt teneinde terug in contact te komen met je familie (CGVS1, pg 4, CGVS2, pg 3). Je plaatste je gegevens op Facebook in de hoop dat iemand van je familie je zo zou vinden (CGVS1, pg 4). Je profiel op naam van 'Abdul Moutaleb' kon worden teruggevonden (CGVS2, pg 4), maar het bleek dat je geen contactpersonen uit Kuz Kunar onder je Facebookvrienden had (CGVS2, pg 4). Je was op Facebook enkel bevriend met jongens uit het opvangcentrum (CGVS2, pg 4). Je zou elke dag zoeken op Facebook naar personen uit je streek om via hen je familie terug te vinden, maar je zou er niet in geslaagd zijn (CGVS2, pg 4). Je zocht op Facebook naar mensen die je kende, maar personen die je niet kent, voegde je niet toe, daarom voegde je niemand toe op Facebook via wie je je familie zou kunnen vinden (CGVS2, pg 4). Je zou niemand gevonden hebben op Facebook van je familieleden of dorpsgenoten (CGVS2, pg 4). Het kan niet overtuigen dat je geen enkele streekgenoot, familielid of kennis zou hebben kunnen terugvinden op Facebook die je zou kunnen helpen om iets te weten te komen over je familie. Dit geeft allerminst blijk van ernstige en doorgedreven pogingen om het contact met je familie te herstellen. Het feit dat je geen enkele vriend op Facebook hebt die in je beweerde regio van herkomst verblijft of zelfs nog maar een band heeft met deze regio, draagt bovendien alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van je herkomst uit het district Kuz Kunar. Gelet op voorgaande moet opgemerkt worden dat je geen zicht wenst te bieden op de huidige verblijfplaats en de

actuele reële situatie van je familieleden. Het loutere gegeven dat je een contact tracing zou hebben opgestart via het Rode Kruis en dat dit geen resultaat zou hebben opgeleverd, toont niet aan dat je familie effectief niet meer terug te vinden zou zijn (CGVS2, pg 3). Het Rode Kruis is bij een dergelijke contact tracing afhankelijk van de informatie die jij verstrekt en kan zodoende geen resultaat boeken indien ze zich bij de opsporing slechts op incorrecte informatie kunnen baseren.

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas en op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Je hebt immers je verklaringen over je profiel, je asielmotieven, je herkomst, je identiteitsdocumenten, je reisweg en de huidige situatie van je familie niet aannemelijk kunnen maken. Je hebt het CGVS doorheen je verklaringen geen zicht geboden op je reële situatie en de werkelijke redenen van je vertrek.

Je legde geen documenten neer die iets zouden kunnen wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De medische attesten die je neerlegde werden reeds besproken en kunnen geenszins volstaan om de veelvuldige tegenstrijdigheden en de gebrekkige en onsamenhangende verklaringen te verantwoorden. Je legde geen enkel Afghaans document neer dat je identiteit, nationaliteit en herkomst zou kunnen staven. Evenmin beschikte je over documenten die betrekking hebben op de door jouw aangehaalde asielmotieven.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker met betrekking tot het ongeloofwaardig bevonden profiel als schapenherder aanvoert dat het aantal schapen dat hij in zijn kudde had telkens varieerde ingevolge verkoop, slachting, dood en geboorte, kan hij niet overtuigen. Zo werd terecht vastgesteld dat verzoeker in het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs meermaals stelde dat zijn kudde uit 8 schapen bestond (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11,13), om dan in het tweede onderhoud aan te geven dat hij 15 schapen had. Waar hij thans deze sterk van elkaar afwijkende verklaringen tracht te verklaren door te wijzen op het gegeven dat het aantal schapen dat hij onder zijn hoede had niet steeds hetzelfde bleef ingevolge verkoop, dood, slachting en geboortes, gaat hij eraan voorbij dat hij dit tijdens de beide persoonlijke onderhouds ook op dergelijke wijze had kunnen aangeven. Uit de notities van de persoonlijk onderhouds blijkt dat verzoeker, wanneer bevraagd naar het aantal schapen dat hij onder zijn hoede had, telkenmale een duidelijk en zeer concreet antwoord gaf, in die zin dat hij de ene keer “acht” en de andere keer “vijftien” antwoordde. Indien er ingevolge de in het verzoekschrift aangegeven gebeurtenissen geen vast getal op te plakken viel, kon van verzoeker worden verwacht dat hij dit op dergelijke wijze ook zou aangeven. Meer nog, wanneer verzoeker erop werd gewezen dat hij bij eerdere verklaringen een ander aantal had opgegeven, gaf hij evenmin deze uitleg. Het in het verzoekschrift opgegeven betoog ter verschoning van de tegenstrijdige verklaringen is dan ook volstrekt *post factum* te noemen. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind en tast de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd profiel als schapenherder wel degelijk aan. Ondanks zijn jeugdige leeftijd mag verwacht worden dat hij als herder die naar eigen zeggen jarenlang en van zeer jonge leeftijd voor een kudde schapen zorgde op eenduidige wijze zou kunnen aangeven hoeveel dieren hij in zijn kudde had en indien dit varieerde dit op een dergelijke wijze kon aangeven.

Waar verzoeker naar de cultuur verwijst waarin financiële aspecten niet met een kind worden besproken en waarin het niet de gewoonte is om hierover vragen te stellen aan de vader, beperkt verzoeker zich tot louter algemene overwegingen. Hiermee slaagt hij er dan ook niet in zijn onwetendheid omtrent de verkoopprijs van de schapen die hij verzorgde en de plaats waar de lammeren verkocht werden te verklaren of te verschonen. Er mag in de door verzoeker geschetste omstandigheden van een gezin dat leeft van de inkomsten uit de verkoop van lammeren en waarvoor verzoeker zelf gedurende jarenlang zorgde wel degelijk verwacht worden dat deze herderszoon enige notie heeft van de waarde van de dieren waarvoor hij zorgt. Ook acht de Raad het geheel niet aannemelijk dat verzoekers vader verzoeker nooit meenam naar de plaats waar de dieren werden verkocht, waardoor verzoeker ook niet bij machte blijkt de plaats waar deze dieren werden verkocht nauwkeuriger en concreter aan te geven. Aangezien verzoeker leefde in een cultuur waar hij als oudste zoon in een landbouwersgezin, naar eigen zeggen mee verantwoordelijk was voor het inkomen van de familie en in die hoedanigheid zorg droeg over de schapen, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker enige notie had over de plaats van verkoop en de inkomsten hiervan.

Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis omtrent de grootte van de landbouwgronden van zijn familie wijt aan analfabetisme, kan hij evenmin overtuigen. Niet alleen kon worden vastgesteld dat verzoeker de grootte van de velden niet kon uitdrukken in een Afghaanse oppervlaktemaat, maar zelfs niet met enige zekerheid kon zeggen over hoeveel velden het ging: *“Je had geen enkel idee hoe groot jullie landbouwgrond was. Je kon zelfs niet met zekerheid aangeven hoeveel velden je familie precies had en je hield het op een ‘drietal’ velden en ‘drie of vier’ velden (CGVS1, pg 10), om in het tweede onderhoud te stellen dat het vier stukken grond waren (CGVS2, pg 6).”* Het feit dat verzoeker thans in het verzoekschrift stelt dat zijn familie drie stukken grond had, verklaart noch verschoont het gegeven niet onmiddellijk en met zekerheid te kunnen stellen over hoeveel stukken grond het ging. Overigens zegt verzoeker thans weer dat het over drie stukken zou gaan, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud klaarblijkelijk stelde dat het over vier stukken gaat. Gelet op de rurale omgeving waarin hij is opgegroeid als zoon in een landbouwersgezin, kan analfabetisme geen verschooning bieden voor dergelijke gebrekkige kennis, die inherent is aan het leven in een landbouwersgezin. Opnieuw mag er van verzoeker, een jongen die opgroeit in een familie die leeft van landbouw, worden verwacht dat hij nauwkeurig en zonder twijfel kan toelichten hoeveel velden de familie bezit en bewerkt, enige notie heeft van de opbrengst en hoeveel tarwe en maïs er geoogst werd. Dit is namelijk kennis die inherent is aan het leven als zoon van een landbouwer en heeft geen uitstaans met het al dan niet kunnen lezen of schrijven.

Van verzoeker die groot werd in een omgeving waar aan landbouw wordt gedaan, en hierbij naar eigen zeggen zelfs heeft aan meegeholpen, kan worden verwacht dat hij desbetreffend concretere verklaringen kan afleggen en zich niet in onwetendheid hult. Zijn relatief jonge leeftijd kan hier ook geen ander licht op werpen. Verzoeker die verklaarde overigens zelf al 14 of 15 jaar te zijn op het moment dat hij Afghanistan verliet, waardoor niet meer kan worden gesteld dat hij een klein kind is, verstoken van enige concrete informatie, en dit zeker niet naar Afghaanse normen. Het argument dat hem niet meer informatie werd medegedeeld omdat hij een kind was volstaat dan ook geheel niet om zijn onwetendheid te verschoenen.

Gelet op het geheel aan bevindingen in de bestreden beslissing kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk behoort tot een gezin dat leeft van landbouw en schapenhouderij. Aangezien verzoekers profiel als herder niet geloofwaardig wordt geacht komt evenzeer de geloofwaardigheid van verzoekers concrete problemen in het gedrang aangezien deze problemen zouden zijn begonnen terwijl hij zijn kudde schapen aan het hoeden was.

Het verdere betoog in het verzoekschrift dat het niet ernstig is verzoeker als leugenaar te bestempelen omdat hij enerzijds verklaarde dat hij zijn dorp nooit heeft verlaten en anderzijds verklaarde dit wel één keer te hebben gedaan omwille van een bezoek aan de tandarts, kan bezwaarlijk volstaan om de concrete vaststellingen omtrent zijn beperkte kennis over het district en de provincie waar hij steeds zou hebben gewoond te verschoenen.

Niet alleen kon worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen coherentie missen daar waar verzoeker stelde enerzijds het dorp nooit te hebben verlaten, om vervolgens aan te geven dat toch te hebben gedaan ingevolge een éénmalig tandartsbezoek. Daarnaast werd het evenmin aannemelijk geacht dat verzoeker een volledige routebeschrijving kon geven van zijn dorp naar het districtscentrum, Khewa en dit ten gevolge een éénmalig tandartsbezoek. Niet alleen missen verzoekers verklaringen klaarblijkelijk coherentie en daarbij acht de Raad het ook niet aannemelijk dat verzoeker op basis van een eenmalig bezoek aan de tandarts zich meteen de hele route zou herinneren.

Het beweerde profiel als ongeschoolde herder kan deze vaststellingen overigens niet verschoenen daar hij zoals hoger toegelicht dit profiel niet aannemelijk maakt. Bijgevolg is ook zijn betoog dat zijn gebrekkige kennis over districten of grote steden perfect overeenkomt met wat van een herder kan worden verwacht niet meer relevant.

Zelfs als bracht verzoeker zijn dagen door als herder, *quod non*, dan nog acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker volledig verstoken bleef van informatie omtrent zijn district en provincie waarin hij leefde.

Evenmin kan dit enkele argument een valabele verklaring vormen voor de frappante concrete vaststellingen die hier voor de duidelijkheid worden hernomen:

“Je kon vervolgens enkele naburige dorpen opsommen en correct aangeven in welke richting ze zich bevinden (CGVS1, pg 8). Je kon ook nog dorpen noemen die voorbij Kashkot liggen, namelijk Sarband en Chinar dag (CGVS1, pg 8). Je wist echter niet te zeggen of het dorp Kashkot uit verschillende gedeeltes

bestaat en je stelde dat je 'daar niet hebt geleefd ofzo' (zie kaartmateriaal: Kuz Kashkot en Bar Kashkot) (CGVS1, pg 8), maar even later noemde je wel zelf Bar Kashkot. Het is merkwaardig dat je deze informatie dan niet kon geven wanneer je specifiek gevraagd werd naar verschillende delen van Kashkot. Wanneer je gevraagd werd welk district voorbij die plaatsen ligt (hoger stroomopwaarts langs de Kunar rivier), moest je het antwoord schuldig blijven. Je bent aldus niet op de hoogte dat het district Nurgal daar ligt (zie kaartmateriaal toegevoegd aan je administratief dossier). Je kon dorpen noemen tot vlak aan de districtsgrens, maar daar hield je kennis plots op. Nochtans ligt het district Nurgal helemaal niet ver van je dorp Az Bagh, in vogelvlucht slechts zo'n 15 kilometer. Je had eveneens geen enkel idee waar het district Behsud zich zou bevinden (CGVS1, pg 9). Merkwaardig genoeg zeg je even later wanneer je bevrraagd werd over de Kunar rivier dat deze rivier in de richting van Behsud brug stroomt (CGVS1, pg 9). Dat je dan toch niet kon uitleggen waar het district Behsud zich bevindt is niet logisch. Tijdens het tweede onderhoud gaf je aan dat de grote weg in je district naar de provincie Kunar gaat, maar je bleek dan weer niet te weten waar de weg heen gaat als je in de tegenovergestelde richting gaat (richting Behsud) (CGVS2, pg 10). De hoofdweg loopt nochtans vrij parallel met de Kunar rivier (zie kaartmateriaal). Je verschillende antwoorden misten duidelijk samenhang en wijzen op fragmentarisch ingestudeerde kennis die je niet kon samenbrengen tot een logisch geheel.

Je slaagde er trouwens niet in ook maar 1 aangrenzend district te noemen (CGVS1, pg 9). Je kende de provinciale hoofdstad Jalalabad, maar bleek verder geen enkele andere grote Afghaanse stad te kunnen noemen, hetgeen toch ook frappant is (CGVS1, pg 9). Iedere Afghaan heeft immers wel eens van de grote steden zoals Koboel, Kandahar, Herat of Mazar-i-Sharif gehoord. Dit wekt twijfels op over je Afghaanse nationaliteit.

Nog ging je de mist in, toen je beweerde niet te weten of de provincie Nangarhar grenst aan een ander land (CGVS1, pg 9). Dat je helemaal onwetend zou zijn dat Pakistan naast je provincie ligt, is niet aannemelijk gelet op de sterke connectie tussen de regio's in het oosten van Afghanistan en Pakistan. Immers verblijven miljoenen Afghanen in Pakistan, zijn er bijgevolg talloze Afghanen die familieleden hebben die in Pakistan verblijven en zijn er economische, culturele en etnische/tribale banden tussen beide regio's. Er wordt veelvuldig gereisd tussen beide landen en de voorbij jaren zijn veel Afghanen die lang in Pakistan verbleven teruggekeerd naar Afghanistan om zich er opnieuw te vestigen waaronder velen in de provincie Nangarhar. Dat de nabijheid van Pakistan je helemaal ontgaan zou zijn en dat je er nooit ook maar iets over zou hebben gehoord komt helemaal niet aannemelijk over voor iemand die afkomstig zou zijn uit de provincie Nangarhar."

Het argument dat verzoeker de taliban enkel van zien kende, hij buiten hun namen geen informatie had en niet betrokken werd in de gesprekken over de incidenten in zijn regio, kan niet volstaan. Gelet op de rechtstreekse impact van de aanwezigheid van taliban in de regio op de veiligheid van burgers, is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele notie zou hebben van plaatsen waar de taliban sterk stonden of wie hun lokale leider was, ook al was hij toen nog jong. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op geen enkele wijze hierover iets zou hebben opgevangen te meer wanneer het gaat over veiligheidsincidenten en zijn zelfs zijn leven op het spel staat. Overigens kan hierbij worden opgemerkt dat voor zover verzoeker daadwerkelijk herder zou zijn geweest, *quod non*, kan worden aangenomen dat dit hem bijzonder zou interesseren. Redelijkerwijs wordt aangenomen dat hij als herder wel zou willen weten welke plaatsen waar het wel of niet veilig was om heen te gaan met de schapen en dergelijke meer.

De Raad stelt ook vast dat talrijke opeenvolgende verklaringen verschillende tegenstrijdigheden te bevatten die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas teniet doen.

Verzoeker betwist vervolgens de volgende in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid: "Je verklaarde dat de taliban al op dezelfde dag dat je hen had betrapt met de bom aan de brug naar je huis kwamen om je te zoeken. Derhalve moesten de taliban dus weten wie je was en waar je woonde of moesten ze dit minstens erg snel hebben achterhaald. In dit verband verklaarde je in het eerste persoonlijk onderhoud dat de taliban je hadden aangesproken en dat ze hadden gevraagd wiens zoon je was. Nadat je je vader had genoemd zouden de talibanleden hebben gezegd dat je moest weg gaan (CGVS1, pg 19). Tijdens het tweede onderhoud bracht je echter een andere versie ten berde. Je poneerde dat de taliban je niets vroegen en dat ze enkel zegden dat je weg moest gaan (CGVS2, pg 11). Gevraagd hoe de taliban wisten waar je woonde, had je geen idee en kon je enkel vermoeden dat misschien iemand aan de taliban toonde waar je huis was (CGVS2, pg 11). Je wist niet of de taliban je naam kenden, maar je kon evenmin zeggen of ze de naam van je vader kenden. Je hield het uitermate vaag en stelde dat 'misschien' iemand de naam van je vader aan de taliban zou hebben gegeven (CGVS2, pg 12). Dit valt uiteraard niet te rijmen met je voorgaande uitleg dat je zelf de naam van je vader aan de taliban had gezegd." In het verzoekschrift

geeft verzoeker ter verschoning aan dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel verklaard heeft dat de taliban zeiden dat verzoekende partij weg moest gaan en dat hij vermoedde dat de talibanleden wisten wie zijn vader was waardoor zij geen bijkomende vragen stelden. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud nooit heeft verklaard wie zijn vader was. Bij nazicht in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud kan de Raad duidelijk lezen dat verzoeker op de vraag of de motorrijders zijn naam hebben gevraagd, antwoordde "*Neen, ze hebben mijn naam niet gevraagd, ze vroegen van wie ik de zoon was, ik noemde mijn vader, dan zeiden ze oké, ga maar weg*" (Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 oktober 2021, p. 19). De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker nooit heeft verklaard wie zijn vader was aan de taliban vindt dan ook geen grondslag in het administratief dossier. Het argument dat het Commissariaat-generaal verzoeker verkeerd begrepen heeft is niet meer dan een bewering, maar wordt nergens concreet toegelicht noch aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker zijn stilzwijgen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud over de doodsbedreigingen die de taliban hebben geuit tracht te verklaren door erop te wijzen dat hij ervan uitging dat hij dit niet meer diende te herhalen omdat hij dit tijdens het eerste interview allemaal had verteld, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud uitgebreid werd ondervraagd over de ondervraging van de taliban, meer nog verzoeker werd zelfs uitdrukkelijk en viermaal de vraag gesteld wat de taliban "precies" zeiden tegen zijn vader (Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 mei 2022). Het is dan ook geheel niet aannemelijk te noemen dat verzoeker het niet meer nodig zou vinden te vermelden dat de taliban doodsbedreigingen hebben geuit en dit omdat hij dit al bij zijn eerste persoonlijk onderhoud zou hebben gezegd. Een dergelijke argumentatie is niet meer ernstig te noemen.

De stelling dat de verwerende partij onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van verzoekers herkomst en geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel van een ongeletterde jongeman en zeer jeugdige leeftijd, kan niet worden gevolgd. Van verzoeker werd geen exuberante, gedetailleerde of schoolse kennis verwacht. Verzoeker werd integendeel bevraagd over elementen die inherent zijn aan het door hem geschetste leven in Afghanistan en de door hem aangehaalde zaken die hij zelf heeft meegemaakt. Vervolgens dient erop gewezen dat ook van personen met een jeugdige leeftijd en een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren en zeker elementen waarvan zij beweren ze zelf te hebben meegemaakt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoeker wijst er wel op dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jongeman die zou moeten terugkeren naar het bewind van de taliban. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het feit dat hij bijna twee jaar in België verblijft en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' zal worden beschouwd.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijke onderhouden bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 oktober 2021 en op 6 mei 2022, dit laatste onderhoud vond plaats ruim negen maanden na de machtsovername door de taliban, van deze vrees en dergelijke nood aan bescherming geen gewag heeft gemaakt.

Wat betreft de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan, stelt de Raad op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – *in casu* het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij, het volgende vast.

Volgens de landeninformatie is de visie van de taliban op de sharia gebaseerd op de soennitische Hanafischool van jurisprudentie, maar is deze visie ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesies" (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA "Afghanistan security situation" van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS,*

Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*” augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Daargelaten de vraag of de taliban iedereen die uit Europa terugkeert als zodanig zullen kunnen identificeren, oordeelt de Raad dat uit voormelde objectieve landeninformatie niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa *ipso facto* een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert daadwerkelijk verwesterd zijn dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Voorts geeft de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet aan dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er blijkt immers niet dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’).

Gelet op de beschikbare landeninformatie, moet bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Afghanistan Guidance Note*” van april 2022, p. 81).

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA “*Afghanistan Guidance Note*” van april 2022, p. 49).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft noodzakelijk. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het taliban-regime. De Raad wijst erop dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke

overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker beweert louter “*enkel nog de Westerse waarden*” te delen maar concretiseert dit summiere betoog verder niet, laat staan dat hij deze blote bewering op enige wijze staft.

Met het louter verblijf van een kleine drie jaar tijdens zijn tienerjaren in Europa, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat dit verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn vijftiende levensjaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit zijn verklaringen blijkt zelfs dat hij religieuze lessen volgde en zelfs de Koran heeft uitgelezen (Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 oktober 2021, p. 14, 15), en dat hij is opgevoed met de Afghaanse waarden en normen als zijnde een naar eigen zeggen Afghaanse landbouwerzoon.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Uit zijn verklaringen is verder ook nergens gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Door in het verzoekschrift louter te wijzen op zijn verblijf in Europa, brengt hij evenmin concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geïsoleerd zal worden en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker duidt overigens nergens *in concreto* aan dat er heden in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Met zijn zeer summier betoog maakt verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en die nog maar een tweetal jaar in België verblijft, geheel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, afvallige of als spion of verrader.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofd van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt tenslotte niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar “*het eerdere schrikbewind*” van de taliban en de strikte interpretatie van sharia, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er

sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd*

Koninkrijk, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in*

zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op

te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghani te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de Taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de Taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de Taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de Taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de

beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst. Aangezien zoals hoger werd vastgesteld verzoeker in gebreke blijft zijn herkomst aan te tonen, alsook de plaatsen waar hij tot aan zijn vertrek in Afghanistan verbleven heeft, laat hij ook na deze concrete elementen aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF